

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Đorđe

Intervju je održan u Đorđevoj kući u Sremskoj Mitrovici. Đorđe je društveno aktivan i još uvek radi honorarno kao atletski sudija. Tokom razgovora bio je dosta bio otvoren i raspoložen da odgovara na sva postavljena pitanja.

Đorđe se rodio 1950. godine u selu Novi Jankovci (današnja Hrvatska). Odrastao je u užoj porodici sa roditeljima i mlađim bratom. Porodica je živela skromno. Otac mu je radio na železnici kao i njegov deda, a majka je bila domaćica. Đorđe navodi kako su Ličani po tradiciji radili ili na železnici ili u policiji pa su i oni nastavili takvu tradiciju. Porodica se preselila u Sremsku Mitrovicu kada je Đorđe imao sedam godina jer je njegov otac dobio premeštaj i nastavio da radi na održavanju pruge u Mitrovici. Samo preseljene u drugo mesto mu nije predstavljalo problem s obzirom da su mesta bila slična. I u jednom i u drugom mestu većina stanovništva se bavila zemljoradnjom i bila na sličnom stupnju ekonomskog razvitka. Krenuo je u školu u Sremskoj Mitrovici i nastavio srednju elektrotehničku. Nakon toga je upisao Elektrotehnički fakultet u Sarajevu ali je samo godinu dana studirao jer je prema njegovim rečima srednja škola bila više usmerena na praksu gde je program nastave bio takav da nije bilo predviđeno da se studira i da mu je nedostajalo predznanje iz matematike pa je zato odustao od daljeg školovanja. Đorđe smatra da je ranije bila tradicija da su se mesta u pojedinim firmama nasleđivala pa je i njega otac zaposlio na železnici u Sremskoj Mitrovici da radi kao elektrotehničar. Nakon godinu dana počeo je da radi kao dispečer na železnici u Beogradu i radio je na tom mestu tokom dve naredne

godine. Posle toga je prešao u Rumu, tamo je radio na održavanju jake struje. Sve to vreme je živeo u Sremskoj Mitrovici i putovao na posao vozom. Po njegovim rečima tada je železnica bila moćna i bilo je mnogo više vozova i mnogo bogatiji vozni dnevni red vožnje nego danas. Posle toga se zaposlio u Elektrovojvodini u Sremskoj Mitrovici kao elektrotehničar za visoki napon i ostao na tom radnom mestu do penzije.

Oduvek ga je zanimalo sport, rekreacija, zdrav život na otvorenom. Išao je ranije često na kampovanja, izlete, letovanja i zimovanja. Kao mladić je sa društvom jednom prilikom išao biciklom do Jadranskog mora tako da je Đorđe u mladosti bio veliki avanturista. Kasnije je sa porodicom putovao i čak je i njegova žena zavolela uz njega kampovanja i putovanja. Od srednje škole je počeo da se zanima za atletiku ali s obzirom da nije bio dovoljno talentovan nije nastavio profesionalno da se bavi sportom. Međutim, nastavio je da se druži sa sportistima i da se polako uči poslu sudije atletike. Dok je radio ova aktivnost je bila čisto volonterska ali je nakon odlaska u penziju počeo honorarno da radi kao sudija za atletiku o čemu nije mogao ni da sanja kada je bio mlad.

Đorđe ima veoma pozitivan stav prema socijalizmu. Posebno u sferi sporta smatra da je tadašnja Jugoslavija pripadala istočnom bloku koji je dosta prednjačio u oblasti sportskih rezultata i dostignuća u odnosu na zapad. Takođe, smatra da je u doba socijalizma bilo više druženja i pomaganja i da današnji kritički stavovi prema tom periodu nisu potpuno ispravni s obzirom da se i onda moralo raditi mnogo ukoliko ste želeli da imate više. Smatra da su danas svi okrenuti samo na sebe, samo gledaju sebe i svoj uspeh, da se komšije više i ne poznaju niti druže.

Položaj starih u društvu se takođe dosta promenio prema Đorđevom mišljenju. U doba njegove mladosti stariji su se poštovali i bilo je sramota ne poštovati ne samo stare osobe nego i ljude sa određenim zanimanjem poput učitelja, profesora, popova, policajaca itd. Đorđe je imao veoma lep odnos sa dedom i babom sa očeve strane, sa majčine nije ni uspeo da ih upozna, i njegov otac se brinuo o svojim roditeljima kao što se on kasnije i o svojim u vidu ne neke posebne nege ali čestih poseta i toplog porodičnog odnosa.

U mladosti je smatrao da osoba koja navršši 50 godina da se već smatra starom, međutim, kada je on sam napunio pedeset godina nije mu se činilo da je star i beskoristan i dalje se ne oseća kao „smetal“ nego kao neko ko može da doprinese još svojim iskustvom. Smatra da danas mladi ne poštuju dovoljno starije smatraju da su samo oni bitni i da su puni besa. Od penzionerskog doba je očekivao da će više putovati, ali se to nije ostvarilo s obzirom da je društvo zapalo u krizu i da mnogi penzioneri ne mogu da priušte sebi ne samo putovanje nego i odlazak u banju ili odlazak na neku predstavu ili izložbu. Penzija mu nije dovoljna za pristojan život već je samo dovoljna da pokrije neophodne dnevne troškove. Razočaran je što je radio preko 40 godina i odvajao za socijalno i zdravstveno osiguranje da bi danas morao da dođe u situaciju da plaća i one lekove koji su mu neophodni da održi svoje zdravlje. Ne voli da priča o svojim zdravstvenim problemima s obzirom da on smatra da nisu ozbiljne prirode i da se još smatra dovoljno zdravim. Vodi računa o svojim terapijama i poštuje lekarske savete.

Nezadovoljan je današnjim stanjem u društvu jer smatra da se ljudima sa završenim fakultetima ne pruža šansa da se zaposle nego se favorizuju manje obrazovani ljudi zarad političke podrške. Ne oseća se usamljenim jer se dosta druži sa mladim, veselim sportistima i takođe uživa u društvu svoje supruge. Svakodnevno ide u nabavku, ne voli da dugo vremena provodi u kući, voli da šeta, voli da se druži i generalno voli da provodi svoje dane u prirodi ili na otvorenom. Čita knjige, gleda televizor ali većinom sportske programe jer smatra da je retorika na

javnim medijim manipulativna i omalovažavajuća. Ne koristi internet i društvene mreže u tom pogledu se oslanja na suprugu, a najviše komunicira telefonom sa decom i rodbinom, doduše najviše voli da ih vidi uživo.

Intervju je protekao u lepoj atmosferi, Đorđe je bio otvoren za razgovor. Zanimljivo je to što je i sa 70 godina još uvek veoma aktivan i pozitivan iako su finasijski i društveni uslovi po njegovom mišljenju jako nepovoljni za ljude, a pogotovo za penzionere, u Srbiji.

U Sremskoj Mitrovici i Beogradu, 2020.

Nina Miholjčić